

Sygn. akt II K 540/16

I.UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. zakres uzasadnienia, zgodnie z treścią wniosku złożonego przez Prokuraturę Rejonową w Elblągu, ograniczony został do rozstrzygnięcia o karze.

P. K., G. K., W. K. (1) oraz B. W. oskarżeni zostali o to, że:

1. w dniu 22 marca 2016 roku w E. na terenie stacji paliw S. przy ul. (...). D. 132 działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia B. R. w ten sposób, że poprzez zadawanie uderzeń drewnianymi pałkami, pięściami oraz kopanie obutymi nogami po całym ciele, pokrzywdzony doznał tępego urazu klatki piersiowej ze złamaniem dwóch sąsiednich żeber po stronie prawej i stłuczeniem okolicznej tkanki płucnej oraz stłuczenia twarzy z powstaniem licznych ran tłuczonych, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonego naruszenie prawidłowych czynności układu oddechowego na czas przekraczający 7 dni, jak również w trakcie zdarzenia był on narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk

tj. o czyn z art. 158 § 1 kk;

2. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt 1 działając wspólnie i w porozumieniu, w sposób umyślny, dokonali uszkodzenia samochodu osobowego marki m. (...) o nr rej. (...) poprzez spowodowanie wielomiejscowych wgnieceń karoserii, porysowania powłoki lakierniczej, powyrywania lusterek zewnętrznych, wybicia szyb oraz przebicia opon, co spowodowało straty w wysokości 15 000 zł na szkodę M. R. (1)

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk;

przy czym G. K. czynów wymienionych w pkt. 1 i 2 dokonał będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu sygn. akt II K 739/11 z dnia 21.07.2011 roku za czyn z art. 281 kk na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył częściowo w okresie od 22.10.2014 r. do 13.05.2015 r., tj. o czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

W toku prowadzonego postępowania karnego oskarżeni P. K., G. K. oraz W. K. (1) przyznali się do popełnienia zarzuconych im czynów, natomiast do czynów tych, ich popełnienia - nie przyznał się oskarżony B. W.. W toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżeni P. K., G. K. jak i W. K. (1) – wyrazili żal z powodu zaistniałych wydarzeń, godząc się w związku z tym na poniesienie konsekwencji karnych.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy w Elblągu na rozprawie w dniu 31 maja 2017 roku - uznając wszystkich oskarżonych za winnych popełnienia zarzuconych im czynów - wydał wyrok, w sprawie sygn. akt II K 540/16, w którym:

I. oskarżonego P. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 aktu oskarżenia, tj. występku z art. 158 § 1 kk i za to, przy zastosowaniu art.37a kk, na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierzył mu karę 10 /dziesięciu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

II. oskarżonego P. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia, tj. występku z art. 288 § 1 kk i za to, przy zastosowaniu art.37a kk, na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierzył mu karę 6 /sześciu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 i 3 kk jednostkowe kary ograniczenia wolności orzeczone wobec oskarżonego P. K. w pkt I i II wyroku połączył i wymierzył karę łączną 1 /jednego/ roku i 2 /dwóch/ miesięcy

ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego P. K. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego B. R. kwoty 10.000 zł /dziesięć tysięcy złotych/ tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

V. oskarżonego G. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 aktu oskarżenia, tj. występku z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to, przy zastosowaniu art. 37b kk, na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk, art. 35 § 1 kk, wymierzył mu karę 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 /jednego/ roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 /czterdziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

VI. oskarżonego G. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia, tj. występku kwalifikowanego z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to, przy zastosowaniu art. 37a kk, na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierzył mu karę 8 /ośmiu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym;

VII. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 87 § 2 kk karę pozbawienia wolności i karę ograniczenia wolności orzeczone wobec oskarżonego G. K. w pkt V i VI wyroku połączył i wymierzył karę łączną 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności i 1 /jednego/ roku i 6 /sześciu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 /czterdziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

VIII. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego G. K. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego B. R. kwoty 10.000 zł /dziesięć tysięcy złotych/ tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

IX. oskarżonego W. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 aktu oskarżenia, tj. występku z art. 158 § 1 kk i za to, przy zastosowaniu art. 37a kk, na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierzył mu karę 10 /dziesięciu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 /czterdziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

X. oskarżonego W. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia, tj. występku z art. 288 § 1 kk i za to, przy zastosowaniu art. 37a kk, na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierzył mu karę 6 /sześciu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 /czterdziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

XI. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 i 3 kk jednostkowe kary ograniczenia wolności orzeczone wobec oskarżonego W. K. (1) w pkt IX i X wyroku połączył i wymierzył karę łączną 1 /jednego/ roku i 2 /dwóch/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 /czterdziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

XII. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego W. K. (1) do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego B. R. kwoty 10.000 zł /dziesięć tysięcy złotych/ tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

XIII. oskarżonego B. W. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 aktu oskarżenia, tj. występku z art. 158 § 1 kk i za to, przy zastosowaniu art. 37a kk, na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierzył mu karę 10 /dziesięciu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

XIV. oskarżonego B. W. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia, tj. występku z art. 288 § 1 kk i za to, przy zastosowaniu art. 37a kk, na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art.

35 § 1 kk wymierzył mu karę 6 /sześciu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

XV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 i 3 kk jednostkowe kary ograniczenia wolności orzeczone wobec oskarżonego B. W. w pkt XIII i XIV wyroku połączył i wymierzył karę łączną 1 /jednego/ roku i 2 /dwóch/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

XVI. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego B. W. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego B. R. kwoty 10.000 zł /dziesięć tysięcy złotych/ tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

XVII. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonych P. K., G. K., W. K. (1) i B. W. solidarnie do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej M. R. (1) kwoty 15.000 zł /piętnaście tysięcy złotych/ tytułem naprawienia szkody;

XVIII. na podstawie art. 627 kpk, art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego P. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w ¼ części wraz z należną opłatą w kwocie 300 zł /trzystu złotych/;

XIX. na podstawie art. 627 kpk, art. 2 ust. 1 pkt 1 i 4 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego G. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w ¼ części wraz z należną opłatą w kwocie 360 zł /trzystu sześćdziesięciu złotych/;

XX. na podstawie art. 627 kpk, art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego W. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w ¼ części wraz z należną opłatą w kwocie 300 zł /trzystu złotych/;

XXI. na podstawie art. 627 kpk, art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego B. W. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w ¼ części wraz z należną opłatą w kwocie 300 zł /trzystu złotych/.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie, w świetle wyjaśnień oskarżonych, a także pozostałego zgromadzonego w toku prowadzonego postępowania materiału dowodowego – tak w postaci zeznań świadków, uzupełnionych następnie nagraniem z kamer monitoringu jak i pozostałych nieosobowych dowodów, w tym między innymi dokumentacji medycznej oraz opinii medyczno - sądowej - wątpliwości Sądu nie budzą zarówno okoliczności popełnienia zarzuconych oskarżonym przestępstw jak i ich wina. Dlatego też, Sąd przypisał wszystkim oskarżonym popełnienie czynów zarzuconych im aktem oskarżenia, a mianowicie czynów z art. 158 § 1 kk jak i z art. 288 § 1 kk. Uzupełniając kwalifikację prawną obu tych przestępstw o działanie w warunkach powrotu do przestępstwa – z art. 64 § 1 kk – wobec oskarżonego G. K..

Odpowiedzialności przewidzianej w art. 158 § 1 kk podlega ten kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk.

Stypizowany w art. 158 § 1 k.k. występki ma charakter materialny w tym znaczeniu, że jako skutek dla tego typu przestępstwa należy traktować już samo narażenie pokrzywdzonego na uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. lub narażenie go na dalej idące niebezpieczeństwo, tj. uszczerbku wskazanego w art. 156 § 1 k.k. lub nawet utraty życia. Stąd też dla przypisania sprawcy popełnienia przez niego przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. wymagane jest ustalenie jego udziału w pobiciu o niebezpiecznym charakterze powodującym stan realnego, bezpośredniego zagrożenia wystąpienia skutków wymienionych w tym przepisie /wyrok SN z dnia 07.01.2008r., IV KK 342/07, Biul. PK 2008, nr 2, s.15/.

Podkreślić należy, iż udziałem w pobiciu jest każda forma świadomego współdziałania uczestników pobicia, a w jej ramach również każdy środek użyty do ataku na inną osobę, jeżeli wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku wskazanego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k. Odpowiedzialność za udział w pobiciu ma zatem zawsze charakter wspólnej odpowiedzialności za następstwa działania, a sprawcy odpowiadają niezależnie od tego, czy można ustalić, który z nich spowodował konkretne następstwa pod warunkiem, że każdy z nich możliwość ich nastąpienia przewidywał albo mógł i powinien był przewidzieć /wyrok s. apel. w Katowicach z dnia 30.10.2013r., II AKa 353/13/.

Cechą charakterystyczną pobicia jest przewaga osób napadających nad napadniętymi. Między tymi osobami musi występować element współsprawstwa - porozumienie. Porozumienie to jest czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa (por. OSN KW (...), z. 9, poz.117). O braku akceptacji treści porozumienia w trakcie czynu można jedynie mówić, gdy w toku wykonywania przestępstwa sprawca nie zauważył wspierającej go czynności innego sprawcy, albo ją odrzucił / wyrok s. apel. w Lublinie z dnia 14.03.2013r., II AKa 10/13/.

Materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie pozwoliły na dokonanie takich ustaleń, na podstawie których uznać należało, że oskarżeni P. K., G. K., W. K. (1) oraz B. W. wzięli udział w pobiciu pokrzywdzonego B. R., działając wspólnie i w porozumieniu. Wszyscy oskarżeni bowiem w krytycznym czasie podejmując wspólną akcję przestępczą, podyktowaną tożsamą pobudką, pobili pokrzywdzonego – uderzając go drewnianymi pałkami, pięściami oraz kopiąc go obutymi nogami po całym ciele. Nie ulega wątpliwości, iż zdarzenie to miało bardzo dynamiczny przebieg, a z uwagi na ilość napastników, jaka znalazła się na stacji benzynowej było chaotyczne. Sprawcy – oskarżeni – działali z premedytacją, podsyconą istniejącym pomiędzy stronami trwającym już od dłuższego czasu konfliktem. Było rodzajem wyrównania rachunków, konsekwencją niezalatwionych spraw. Wszyscy oskarżeni działali z zamiarem bezpośrednim, a ich działania ukierunkowane były na określony cel, a którym było dokonanie pobicia pokrzywdzonego B. R.. Uderzenia jakie otrzymał pokrzywdzony od oskarżonych – używających w tym celu drewnianych pałek, pięści oraz obutych butów - spowodowały u niego doznanie tępego urazu klatki piersiowej ze złamaniem dwóch sąsiadujących ze sobą żeber po stronie prawej i stłuczeniem okolicznej tkanki płucnej oraz stłuczenia twarzy z powstaniem licznych ran tłuczonych, które to obrażenia oskarżeni – bez wątplenia obejmowali swą świadomością i uderzając w taki właśnie sposób – akceptowali, powodując u pokrzywdzonego naruszenie prawidłowych czynności układu oddechowego na czas przekraczający 7 dni, jak również powodując u B. R. narażenie na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk.

Ponadto, Sąd uznał również, iż oskarżeni - P. K., G. K., W. K. (1) oraz B. W. zachowaniem swoim wypełnili znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 kk. Odpowiedzialności bowiem przewidzianej w tym przepisie podlega ten kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. Przestępstwo określone w art. 288 § 1 kk chroni zatem nienaruszalność oraz zdolność do użytkowania rzeczy cudzych, do których określonemu podmiotowi przysługuje prawo własności, lub który jest posiadaczem tych rzeczy, albo przysługują mu inne uprawnienia do rzeczy, wynikające z praw rzeczowych lub obligacyjnych. Sprawca tego przestępstwa narusza bezpośrednio zarówno dobro prawne właściciela rzeczy, jak i dobro prawne posiadacza rzeczy w dobrej wierze/zob. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 9 grudnia 2003 roku, III KK 165/2003/.

Bez wątplenia zatem oskarżeni, działając wspólnie i w porozumieniu dokonali w dniu 22 marca 2016 roku także uszkodzenia samochodu osobowego marki M. (...) o nr rej. (...). Również i w tym zakresie istniało pomiędzy nimi porozumienie wspólnego działania – zmierzające do uszkodzenia pojazdu należącego do B. R. i jego żony M. R. (1). Podkreślić należy, że istota współsprawstwa oparta jest na porozumieniu wspólnego działania co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich określonych przedmiotowych znamion czynu przestępczego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy albo popełnione przestępstwo

jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem koniecznym współsprawstwa jest porozumienie, oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa lecz także świadomie współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępnej. Porozumienie to jest tym czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa (J. Wojciechowski, Kodeks karny, Komentarz, Orzecznictwo, „Libra” Warszawa 1998r., Wydanie I, s.56 - wyrok SN z 24 maja 1976r, sygn. RW 189/76, OSNKW z 1976 r., nr 9, poz.117). Na gruncie przedmiotowej sprawy, w ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, iż działania wszystkich oskarżonych ukierunkowane były na „wzięcie odwetu” na osobie B. R. i to nie tylko bezpośrednio na jego osobie, ale także na należącym do niego i jego żony mieniu. W tym zakresie – wszyscy uczestnicy – napastnicy - zdarzenia na stacji benzynowej w ramach wcześniejszego istniejącego pomiędzy nimi porozumienia zgodni byli, co do kierunku mających nastąpić działań, i konsekwentnie je realizowali. W rezultacie oprócz pobicia oskarżonego dokonali także uszkodzenia jego samochodu – powodując uderzeniami w samochód wielomiejscowe wgniecenia karoserii, porysowanie powłoki lakierniczej, powyrywanie lusterek zewnętrznych, wybicie szyb oraz przebicie opon, co spowodowało straty w wysokości 15.000 złotych na szkodę M. R. (1), współwłaścicielki tego pojazdu.

Wobec powyższego, Sąd przypisał oskarżonym P. K., G. K., W. K. (1) oraz B. W. popełnienie czynów z art. 158 § 1 kk i z art. 288 § 1 kk. Natomiast w odniesieniu do oskarżonego G. K., który zarzuconych mu obu czynów dopuścił się

będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu sygn. akt II K 739/11 z dnia 21.07.2011 roku, za czyn z art. 281 kk - na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył częściowo w okresie od 22.10.2014 r. do 13.05.2015 r., koniecznym było zastosowanie wobec tego oskarżonego instytucji recydywy z art. 64 § 1 kk.

Zdaniem Sądu, okoliczności popełnienia przez wszystkich oskarżonych zarzucanych im czynów wskazują, iż można im przypisać winę w ich popełnieniu. Mając bowiem na uwadze zakres swobody tych sprawców w wyborze i realizacji zachowań zgodnych z prawem, a w tym możliwość rozpoznania znaczenia czynu, możliwość faktycznego sterowania swoim postępowaniem, w ocenie Sądu z okoliczności sprawy nie wynika, iż stan poczytalności oskarżonych był w jakikolwiek sposób ograniczony bądź zniesiony. A zatem P. K., G. K., W. K. (1) oraz B. W. - świadomie naruszyli obowiązujące zakazy i zachowali się w sposób niezgody z porządkiem prawnym. Tym samym uznając oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanych im czynów stwierdzić należy, iż podlegają oni odpowiedzialności karnej na zasadach określonych przepisami prawa karnego.

Wymierzając oskarżonym P. K., W. K. (1) i B. W. kary ograniczenia wolności, natomiast G. K. karę mieszaną pozbawienia wolności i ograniczenia wolności - Sąd uwzględnił okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę art. 53 § 1 kk, zgodnie z którym Sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc od uwagę cele zapobiegawcze, wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z art. 115 § 2 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób okoliczności popełnienia czynu, jak również postać zamiaru sprawcy. Nie ulega wątpliwości, że oskarżeni swoim działaniem godził w tak doniosłe dobro chronione prawem, jakim jest życie i zdrowie człowieka. Ponadto, w odniesieniu do czynu z art. 288 § 1 kk – także w dobro chronione prawem jakim jest mienie, a więc dobro o istotnym społecznie znaczeniu. W powiązaniu z okolicznościami popełnienia obu czynów tj. ze sposobem działania sprawców, którzy działając z zamiarem bezpośrednim, celowo – zamiast dążyć do załagodzenia napiętej, konfliktowej sytuacji w zupełnie inny sposób – postanowili w ramach podjętych odwetowych działań, dać nauczkę pokrzywdzonemu B. R. - dopuszczając się jego pobicia oraz uszkodzenia pojazdu jego i jego żony. Bez wątplenia działanie oskarżonych zasługuje na szczególnie naganną ocenę, a tym samym przekonuje, iż stopień społecznej szkodliwości obu tych czynów jest znaczny. Pamiętać bowiem należy o obrażeniach jakich doznał osobiście pokrzywdzony oraz jak bardzo uszkodzony został ich samochód – wartość

uszkodzeń oszacowana została na 15.000 złotych. Podkreślić jeszcze w tym miejscu należy, iż w chwili zdarzenia oskarżeni niewątpliwie mieli nad pokrzywdzonym nie tylko fizyczną przewagę, ale także i przewagę psychiczną. Nie można bowiem zapominać, iż na miejscu zdarzenia oprócz oskarżonych obecnych było dużo więcej osób, które także brały udział w całym zajściu, a których nie zdołano ustalić. W ocenie Sądu oskarżeni dokonując zarzuconych im czynów kierowali się niską pobudką, a mianowicie chęcią odwetu na B. R., z którym pozostawali w konflikcie. W chwili zdarzenia ich zamiarem było wyłącznie pobicie człowieka, a także uszkodzenie jego pojazdu – by dać mu nauczkę. W ogóle wówczas nie zastanawiali się nad konsekwencjami swojego działania. Refleksja przyszła dopiero po fakcie, kiedy postawiony został im zarzut udziału w bójce, oraz uszkodzenia mienia. Wówczas to trzech oskarżonych przyznało się do winy, oceniając negatywnie swoje zachowanie i wyrażając żal z tego powodu. W cenie Sądu, w takiej napiętej i konfliktowej atmosferze, oskarżonym – którzy nie potrafili powstrzymać negatywnych emocji, zabrakło zdrowego rozsądku, ale co więcej chyba także i chęci, by istniejący pomiędzy stronami konflikt rozwiązać w sposób cywilizowany – co niewątpliwie rzutuje na ocenę tak w zakresie stopnia społecznej szkodliwości oby czynów jak na stopień winy oskarżonych.

Okolicznościami łagodzącymi, które Sąd wziął pod uwagę było przyznanie się do winy przez P. K., G. K. oraz W. K. (1), którzy zasadniczo od samego początku prowadzonego postępowania przyznali się do obu zarzuconych im czynów. Wyrażając żal i okazując skruchę z powodu zaistniałego zdarzenia, a w konsekwencji wykazując chęć poddania się karze, a która to instytucja, jak wynika z akt przedmiotowej sprawy była rozważana.

Mając na uwadze powyższe Sąd skazał oskarżonych P. K., W. K. (1) oraz B. W. – za przypisane im czyny z art. 158 § 1 kk i z art. 288 § 1 kk - przy zastosowaniu art. 37a kk, na kary ograniczenia wolności. Wymierzając P. K. za I czyn – karę 10 /dziesięciu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym, za II czyn – karę 6 /sześciu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym; W. K. (1) za I czyn – karę 10 /dziesięciu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 /czterdziestu/ godzin w stosunku miesięcznym, za II czyn – karę 6 /sześciu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 /czterdziestu/ godzin w stosunku miesięcznym; w odniesieniu do B. W. za I czyn - karę 10 /dziesięciu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym, za II czyn – karę 6 /sześciu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym. Z kolei w odniesieniu do oskarżonego G. K., który działał w warunkach powrotu do przestępstwa, w ramach art. 64 § 1 kk - Sąd wymierzył mu za I czyn – karę mieszaną 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 /jednego/ roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 /czterdziestu/ godzin w stosunku miesięcznym, za II czyn – karę 8 /ośmiu/ miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 /czterdziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

Zdaniem Sądu, tak orzeczone kary będą współmierne do stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz do stopnia winy wszystkich oskarżonych. Uwzględnić będą uprzednią karalność oskarżonych – G. K., W. K. (2) oraz B. W., a z kolei w odniesieniu do P. K. – uwzględnić będą to, iż oskarżony ten nie był uprzednio karany sądownie.

Zauważyć należy, iż na podstawie przepisu art. 37a kk sądy orzekające mają możliwość w ramach tzw. zwyczajnego wymiaru kary rezygnacji z orzekania kary pozbawienia wolności przewidzianej w sankcji i orzeczenia zamiast niej kary grzywny lub kary ograniczenia wolności. Jest to możliwość dana sądom do korzystania z niej na zasadzie swobodnego uznania, a nie żadna preferencja co do rodzaju orzekanych kar. Dyrektywa sądowego wymiaru kary za występki zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą lat 8, o jakiej mowa w art. 37a kk, jest sformułowana na użytek wymiaru kary sprawcom czynów zagrożonych sankcją prostą, w której jedyną karą groźącą jest kara pozbawienia wolności. Dyrektywa z art. 37a kk niejako uelastycznia tego typu sankcje, dając sądom możliwość rezygnacji z kary pozbawienia wolności przewidzianej w sankcji i wymierzenia kary łagodniejszego rodzaju w ramach zwykłego, a

nie nadzwyczajnego wymiaru kary. Z uwagi na tak sformułowaną dyrektywę przed sądami orzekającymi otwiera się potrójna alternatywa, gdyż mogą orzec karę pozbawienia wolności przewidzianą w sankcji lub karę grzywny, lub karę ograniczenia wolności. Prowadząc rozważania w tym zakresie Sąd - w sytuacji zaistnienia możliwości orzeczenia kar alternatywnych musiał odnieść się do zasady stosowania kary najmniejszej z wystarczających. Podkreślić w tym miejscu należy, iż uregulowana w art. 32 kk systematyka kar nie ma przypadkowego charakteru. Ustawodawca dokonał systematyki kar według ich abstrakcyjnego stopnia dolegliwości - od najłagodniejszej do najsurowszej. Przyjęta zatem w katalogu kar hierarchia nakazuje uznawać, iż grzywna ma najniższy abstrakcyjny ładunek dolegliwości, natomiast bez wątpienia kara pozbawienia wolności - jako kara powodująca izolację od osób najbliższych, dotychczasowego sposobu i trybu życia, a także w ogóle od społeczności w jakiej na co dzień się funkcjonuje - jest karą najbardziej dotkliwą. Jednocześnie podkreślić trzeba, iż systematyka taka stanowi dyrektywę doboru kar przez sąd i dopiero ustalenie, że przewidziana za dane przestępstwo kara łagodniejszego rodzaju nie spełni swojej funkcji, upoważnia sąd do zastosowania kary surowszej /zob. G. Łabuda, komentarz do art. 32 kk/.

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd doszedł do przekonania, iż rzeczywiście okoliczności w jakich doszło do popełnienia przypisanych sprawcom czynów, a przede wszystkim to, iż działali oni wspólnie i w porozumieniu, w zamiarze bezpośrednim realizując działania odwetowe - przekonują, iż nie byłoby słusznym i spełniającym cele kary, zarówno w aspekcie prewencji indywidualnej jak i generalnej - orzeczenie wobec oskarżonych kary grzywny, mającej wyłącznie finansowy charakter. Z drugiej jednak strony, zdaniem Sądu nie spełniałoby celu zapobiegawczego jak też i wychowawczego - orzeczenie wobec oskarżonych P. K., W. K. (1) oraz B. W. kary pozbawienia wolności - najsurowszej z kar. Zwrócić tu jeszcze raz należy uwagę na to, iż P. K. jest osobą niekaraną, natomiast W. K. (1) jak i B. W. byli już wprawdzie w przeszłości karani sądownie za przestępstwa przeciwko mieniu - na kary grzywny i ograniczenia wolności, ale nie można uznać ich za sprawców na tyle zdemoralizowanych, by wyłącznie kara najsurowsza mogła wpłynąć na ich resocjalizację. Podkreślić należy, iż zgodnie z przesłaniem ustawodawcy to kary wolnościowe miały być podstawowym instrumentem zwalczania przestępczości drobnej i średniej, natomiast kara pozbawienia wolności w swojej postaci bezwzględnej miała być wykorzystywana do zwalczania przestępczości poważnej. Na gruncie przedmiotowej sprawy, mając na uwadze kwalifikacje prawną przypisanych oskarżonym czynów, a także związane z tym zagrożenia karą, uznać należy, iż ciężar gatunkowy obu tych przestępstw ma średni charakter. W ocenie Sądu zatem spośród możliwych kar alternatywnych, za słuszną uznać należy karę ograniczenia wolności. Treścią tej kary jest ograniczenie wolności skazanego pozostającego na wolności przez wyznaczenie mu różnie skonfigurowanych obowiązków, składających się na konkretną dolegliwość tej właśnie kary. Orzekając więc wobec P. K., G. K., W. K. (1) i B. W. kary ograniczenia wolności Sąd miał na uwadze to, by kara miała charakter realnie dotkliwy i aby w społecznym odbiorze nie wskazywała na liberalizację represji wobec sprawców przestępstw. Jak zostało to już wspomniane istotą kary ograniczenia wolności - zgodnie z jej nazwą - jest ograniczenie określonych sfer wolności skazanego. Chodzi o wolność w zakresie wyboru miejsca pobytu, miejsca pracy i miejsca jej wykonywania, organizacji wolnego czasu (...) (zob. B.J. Stefańska, Komentarz LEX do art. 34 kodeksu karnego /A. Zoll, Wstęp (Nowelizacja Kodeksu karnego z 1997 r.), "Kwartalnik Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury" 2014, z. 13, s. 8/). Nie ulega zatem wątpliwości, iż w tych - ważnych aspektach życia - stanowi ona rzeczywiste utrudnienie i faktyczną dolegliwość dla tych oskarżonych i nie jawi się jako kara niewspółmierna. Jednocześnie w ramach orzeczonej kary ograniczenia wolności - w odniesieniu do zasad wykonywania obowiązku pracy - Sąd dokonał rozróżnia ilości godzin w stosunku miesięcznym, mając tu na uwadze to, że P. K. jest osobą niekaraną, natomiast oskarżeni B. W., W. K. (1) oraz G. K. byli już uprzednio karani sądownie za podobne przestępstwa.

Ponadto, w odniesieniu do oskarżonego G. K. - przede wszystkim z uwagi na to, iż działał on w warunkach powrotu do przestępstwa - po odbyciu kary pozbawienia wolności za czyn z art. 281 kk, polegający na użyciu przemocy - Sąd za słuszne uznał zastosowanie w odniesieniu do czynu z art. 158 § 1 kk przepisu art. 37b kk - orzekając za ten czyn karę 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności oraz następnie karę 1 /jednego/ roku ograniczenia wolności. Przepis art. 37b kk pozwala bowiem na wymierzenie za dowolny występki (bez względu na wysokość dolnego progu ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności za takie przestępstwo) sekwencji dwóch kar: pozbawienia wolności do 3 miesięcy lub do 6 miesięcy (w zależności od górnej granicy ustawowego zagrożenia tą karą za dany typ) oraz kary ograniczenia wolności w każdej postaci w wymiarze do 2 lat. Przewidziane w art. 37b kk wymierzanie kary pozbawienia

wolności i ograniczenia wolności pozwala na dostosowanie kar do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa i warunków osobistych sprawcy, a jednocześnie na racjonalne kształtowanie represji karnej. Trafnie podkreśla się w Uzasadnieniu projektu nowelizacji z 20 lutego 2015 r. (s. 8), że: "Projekt zmierza do wypracowania różnych strategii skutecznego i dolegliwego systemu wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, zależnych od charakteru i rodzaju przestępczości. [...] projektodawca zmierza ku temu, by Kodeks karny przewidywał wolnościową, ale równocześnie dolegliwą reakcję na drobną przestępczość; wobec średniej przestępczości, w zależności od konkretnego przypadku, uzyskiwał możliwości orzekania kar wolnościowych, izolacyjnych lub mieszanych" /zob. B.J. Stefańska, Komentarz LEX do art. 37b kodeksu karnego/. Grożąca za dane przestępstwo kara pozbawienia wolności może być orzekana do pewnego stopnia tylko symbolicznie, a resztę dolegliwości miałyby realizować kara ograniczenia wolności. Czyli ta ostatnia w jakiejś mierze zastępuje karę pozbawienia wolności. W przepisie nie sformułowano kryteriów dla tego mechanizmu kary łączonej, zatem stosowanie tej kombinacji musi się opierać na samodzielnym wyczuciu sędziego co do sensu takiego zabiegu. Kara łączona obejmuje więc część kary pozbawienia wolności przewidzianej za dany występki oraz karę ograniczenia wolności, która ma jakby zastąpić w pozostałym zakresie pozbawienie wolności / zob. T. Bojarski, Komentarz LEX do art. 37b kodeksu karnego/. Zdaniem Sądu, skorzystanie z tej instytucji - i z jednej strony wymierzenie oskarżonemu G. K. krótkoterminowej kary pozbawienia wolności i następnie dopełniającej jej kary 1 roku ograniczenia wolności – będzie adekwatne zarówno do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa oraz winy sprawcy, ale także będzie adekwatne do warunków osobistych oskarżonego, jego postawy w trakcie prowadzonego postępowania i jednocześnie będzie racjonalnie wpływać na kształtowanie represji karnej.

Jeszcze raz w tym miejscu podkreślić należy, iż zdaniem Sądu wszystkie jednostkowe kary orzeczone wobec oskarżonych osiągną w stosunku do nich tak cele wychowawcze jak i zapobiegawcze - wskazując, że popełnienie przestępstw musi spotkać się z represją karną i nie uchodzą bezkarnie, a także będą działały na oskarżonych odstraszańco, powstrzymując ich w przyszłości od popełniania przestępstw. Ponadto Sąd jest zdania, że orzeczone wobec oskarżonych kary ograniczenia wolności, a także w odniesieniu do G. K. kara mieszana pozbawienia wolności i ograniczenia wolności - będą słuszne i sprawiedliwe także w społecznym odczuciu. Tym bardziej, iż obok wskazanych kar Sąd orzekł wobec wszystkich oskarżonych środki kompensacyjne, w postaci naprawienia szkody za dokonane uszkodzenia pojazdu, a także zadośćuczynienie pokrzywdzonemu B. R. za doznaną przez niego krzywdę.

Z uwagi na fakt, iż oskarżeni P. K., W. K. (1) oraz B. W. popełnili dwa przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju - Sąd zobligowany był do orzeczenia kary łącznej – na podstawie art. 86 § 1 i 3 kk. Natomiast w odniesieniu do oskarżonego G. K. – znajdującego się w takiej samej sytuacji, a wobec którego orzeciono karę o charakterze mieszanym – na podstawie art. 87 § 2 kk – uznając, iż spełnione zostaną cele kary, Sąd orzekł karę łączną 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 /jednego/ roku i 6/sześciu/ miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 /czterdziestu/ godzin w stosunku miesięcznym.

Zgodnie natomiast z art. 86 § 1 i 3 kk kara łączna ograniczenia wolności mogła się wahać w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak (...) 2 lat ograniczenia wolności (...). Natomiast stosownie do art. 86 § 3 kk wymierzając karę łączną ograniczenia wolności, sąd określa na nowo obowiązki (...) o których mowa w art. 34 wymiar kary ograniczenia wolności § 1a (...).

Prowadząc rozważania, co do wymiaru kary łącznej ograniczenia wolności sąd miał na uwadze związek przedmiotowo – podmiotowy łączący przypisane oskarżonym czyny. Przed wszystkim to, iż są to dwa różne czyny – godzące w odmienne dobra prawnie chronione i skierowane do dwóch osób pokrzywdzonych. Okoliczności te przekonują, iż słusznym będzie zastosowanie zasady asperacji, a która to oddawać będzie rzeczywistość zawartość kryminalną czynów jakich dopuścili się oskarżeni. Oceny tej nie zmienia fakt, iż czyny te popełnione zostały w takich samym

okolicznościach, w tym samym miejscu jak i czasie. W ocenie Sądu zatem, karami, które we właściwym stopniu będą uwzględniały podniesione wyżej okoliczności i będą stanowić kary sprawiedliwe będą – kara 1 /jednego/ roku i 2 /dwóch/ miesięcy ograniczenia wolności połączona z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym - w odniesieniu do oskarżonego P. K.; kara 1 /jednego/ roku i 2 /dwóch/ miesięcy ograniczenia wolności połączona z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 /czterdziestu/ godzin w stosunku miesięcznym - w odniesieniu do oskarżonego W. K. (1); kara 1 /jednego/ roku i 2 /dwóch/ miesięcy ograniczenia wolności połączona z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym - w odniesieniu do oskarżonego B. W..

Zdaniem Sądu orzeczone wobec wszystkich oskarżonych kary łączne w pełni spełnią przede wszystkim cel wychowawczy jak i zapobiegawczy wobec oskarżonych, będąc jednocześnie karami wystarczająco dolegliwymi.

Mając następnie na uwadze treść art. 46 § 1 kk, a mianowicie to, iż w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (...) - swobodnie orzekając w tej mierze /por. wyrok SN z 27.01.2014r., (...), LEX nr 1433729/ - Sąd zasądził od każdego z oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego B. R. kwotę po 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę – orzekając o tym w punktach IV, VIII, XII i XVI wyroku.

Ponadto w punkcie XVII wyroku Sąd zobowiązał oskarżonego P. K., G. K., W. K. (1) oraz B. W. solidarnie do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej M. R. (1) - kwoty 15.000 zł /piętnaście tysięcy złotych/ tytułem naprawienia szkody.

Wyłumaczyć w tym miejscu należy, iż istota środka, w tej chwili mającego charakter kompensacyjny - w postaci obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę opiera się na założeniu, że jednym z celów procesu karnego jest rozwiązanie konfliktu pomiędzy sprawcą a pokrzywdzonym, a sposobem rozwiązania czy złagodzenia tego konfliktu jest między innymi naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem (kompensacyjna funkcja prawa karnego) (Buchala (w:) Buchala, Zoll, s. 358-359)/zob. Komentarz do art. 46 kk, P. Kozłowska – Kalisz/. Sąd podziela tak wyrażony pogląd w związku z tym za słuszne uznał orzeczenie na rzecz pokrzywdzonego B. R. od wszystkich oskarżonych kwotę – po 10.000 złotych - tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Natomiast w odniesieniu do pokrzywdzonej M. R. (1) solidarnie do zapłaty kwoty 15.000 złotych.

Przy rozstrzyganiu co do wysokości zadośćuczynienia decydujące znaczenie miał charakter i rodzaj krzywdy doznanej przez pokrzywdzonego. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa zadośćuczynienie winno uwzględniać doznaną krzywdę, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, polegające na ujemnych odczuciach przeżywanych w związku z zaistniałym zdarzeniem. Nie ulega wątpliwości, iż zadośćuczynienie pełni przede wszystkim funkcję kompensacyjną, przyznana suma pieniężna ma bowiem stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powoduje to, iż zadośćuczynienie powinno być adekwatne do stopnia doznanej krzywdy i uwzględniać wszystkie okoliczności danej sprawy, w szczególności rodzaj uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, stopień intensywności cierpień, długotrwałość leczenia, możliwe trwałe następstwa, poczucie bezradności. Żadne z wymienionych powyżej elementów, przeniesione na grunt niniejszej sprawy, nie jest na tyle wiodące, by móc uznać, iż orzeczone kwoty zadośćuczynienia nie będą wystarczające. Nie można zapominać, iż w wyniku zdarzenia, podczas którego B. R. uderzany był drewnianymi pałkami, pięściami oraz kopany obutymi nogami - doznał obrażeń ciała, które spowodowały u pokrzywdzonego naruszenie prawidłowych czynności układu oddechowego na czas przekraczający 7 dni /około 3 – 4 tygodnie/, doznał również stłuczenia twarzy z powstaniem licznych ran tłuczonych. Mając zatem na uwadze czas potrzebny do rekonwalescencji, po odniesionych obrażeniach i związaną z tym intensywność cierpień zarówno fizycznych jak i psychicznych – zdaniem Sądu orzeczone od oskarżonych kwoty 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia stanowić będą wystarczający równoważnik dający pokrzywdzonemu pewną dozę zadowolenia, która równoważyć będzie poniesioną przez niego w wyniku zdarzenia z dnia 22 marca 2016 roku krzywdę tak w wymiarze fizycznym jak i psychicznym.

W odniesieniu natomiast do orzeczonego wobec oskarżonych solidarnie obowiązku naprawienia szkody - na rzecz pokrzywdzonej M. R. (2) – to Sąd kierował się przedstawioną przez nią kalkulacją kosztów naprawy pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) – jaką pokrzywdzona ta przedstawiła w toku prowadzonego postępowania.

W punktach XVIII, XIX, XX oraz XXI Sąd na podstawie art. 627 kpk, art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: P. K. - koszty sądowe w ¼ części wraz z należną opłatą w kwocie 300 zł /trzystu złotych/; G. K. - koszty sądowe w ¼ części wraz z należną opłatą w kwocie 360 zł /trzystu sześćdziesięciu złotych/; W. K. (1) - koszty sądowe w ¼ części wraz z należną opłatą w kwocie 300 zł /trzystu złotych/; B. W. - koszty sądowe w ¼ części wraz z należną opłatą w kwocie 300 zł /trzystu złotych/. Mając w tej mierze na uwadze, iż poniesie przez oskarżonych kosztów postępowania, związanych z ich udziałem w sprawie jest ich obowiązkiem.